

Іде Мошко через ліс,
Аж вовк вибігає;
Мошко скочив на пеньок,
Аршин підіймає.

І аршином навісний
До вовка цілиться —
Аж тут — трах! — із-за корчів
Бахнула рушниця.

Бідний Мошко як стояв,
Так і затрусився
Та із пеньку сторчака
В рів і покотився.

От ті вовка потягли,
Покинули жида...
Але якось у рові
Одійшла огида.

І зводиться стихача,
Аршин підіймає,
Оглядає здалеки
Та й сам промовляє:

«Вісім,— каже,— літ ходив
Я з тобою шити,
А все-таки я не знав,
Що ти був набитий».